

Covergirl
The show must go on!

covergirl

The show must go on!

Tiny Fisscher

moon

Lees ook van Tiny Fisscher:

Ontdekt!

Beroemd!

Showtime!

That's it!

Star Beach

Over van alles, maar vooral over de liefde

Beauty, Body & Brains

Eerste druk 2009

Tweede druk 2011

www.moonuitgevers.nl

www.tinyfisscher.nl

Tekst © 2009 Tiny Fisscher

Illustraties © 2009 Samantha Loman

© 2011 Tiny Fisscher en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Imageselect/Tetra Images

Omslagontwerp Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1190 8

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

*'He who doesn't dream, will not know how to make
one come true.'*

Dorith

'It's not necessary for eagles to be crows.'

Sitting Bull

NEW YORK

14 maart

En toen was het zomaar weer voorbij...

New York, wat een stad, ik wilde dat ik er een appartementje had (haha, dat rijmt). Maar ook zonder eigen appartementje is het er top. Ik ga in de zomer of het najaar weer terug. Dan wel wat langer dan een maand, want voor mijn carrière is het belangrijk dat ik daar voet aan de grond krijg. Als je het in New York maakt, maak je het overal (zeggen ze...).

Nu dus in het vliegtuig op weg naar huis. Dat zal best wel weer ff wennen zijn. Maar toch: hoe *damn lucky* ben ik eigenlijk dat ik dit leventje mag leiden?

Laat ik dit nieuwe dagboek dus beginnen met een kleine update om mezelf bij de les te houden.

My life as a model so far:

- ✓ Gescout toen ik veertien was door Selective, een Engels modellenbureau.

- ✓ In Nederland twee modellenbureaus versleten, er een tijdje tussenuit geweest, en uiteindelijk bij Ulla terechtgekomen.
- ✓ Na school (en een diploma, yeah!) meteen zes weken naar Japan, samen met Leah!
- ✓ Superleuke tijd gehad in Tokio (en soms ook moeilijk, maar dat hoort erbij). Leah en ik hebben allerlei goed verdiend. Dat was wel weer snel op, maar toch lekker!
- ✓ In Tokio mijn grote liefde ontmoet. *His name is Jason...*
- ✓ Na Tokio overal en nergens gezeten, niet alleen in NY, maar ook onder andere in Milaan en Barcelona. Daar ook andere jongens ontmoet (Matthew, Kristoff, Diego...). Jason won, ook al is het tot nog toe een langeafstandsrelatie omdat hij in Londen woont en ik in Amsterdam...
- ✓ Tussen de bedrijven door David tegengekomen, mijn andere grote liefde. Maar David is gay, dus dat is anders. En hij is nu ook mijn buurman!
- ✓ Met David naar New York geweest en daardoor (na een omweg) bij Synchron terechtgekomen, mijn New Yorkse modellenbureau. *Main characters in this story: Colin & Red.*
- ✓ Mijn andere twee grote liefdes: 1. Bo, mijn beste vriendin; 2. Leah, mijn andere beste vriendin. Of nee, haha, ik heb er drie: Ska, Leahs hond. Als je verliefd kunt zijn op een hond, dan ben ik verliefd op Ska.
- ✓ Tellen ouders ook mee in grote liefdes? In dat geval zijn er ook nog nummer 4 en 5. Of zijn zij eigenlijk nummer 1 en 2? Laat ze dit niet lezen...
- ✓ Grote liefde nummer 6, oeps, zou ik hem bijna vergeten: Michael! Mijn *booker* bij Ulla en mijn grote steun en toeverlaat.
- ✓ Ik vergeet vast nog honderd dingen, maar na een hoop geduld

en wachten en *gedoe* lijkt het er nu toch op dat mijn modellencarrière wat begint te worden. Nog geen vetpot, maar dat komt nog wel (ik blijf graag positief, ook al zou je beter weten als je mijn gedachten zou lezen, of dit dagboek...).

Nog een uurtje, dan ben ik terug in Amsterdam. Ik heb er zin in om iedereen weer te zien! Ook al zit Jason niet bij die 'iedereen', want hij is in Londen...

1

Heel in de verte hoorde ik een wekker afgaan. Ik trok mijn dekbed strak over mijn hoofd. Er schoten twee gedachten door me heen: 1. Doe dat ding uit; 2. Laat me slapen. De wekker ging niet uit en bleef hard en onverstoorbaar doorzoemen.

Ik gooide mijn dekbed van me af en deed mijn ogen op een kier. Het duurde even voordat ik in de gaten had waar ik was. Ik stak mijn hand uit en sloeg met mijn vlakke hand op de uit-knop. Met een zucht ging ik weer liggen. Dat was waar ook, er was helemaal niemand om welke wekker dan ook uit te doen; het was mijn eigen wekker, thuis. Niet thuis in East Village, in New York, maar thuis in de Pijp, in Amsterdam.

Ik keek om me heen. Wat een geweldige kamer had ik toch – je kon het bijna een appartementje noemen –, maar wat miste ik New York. Voor de zoveelste keer gingen mijn gedachten terug naar de shoots die ik er had gedaan, voor de *Elle*, voor de *Teen Vogue* en voor een *look book* van

Nicole Miller, een gerenommeerd Amerikaans modeontwerpster. In eerste instantie was ik ook geboekt door *Nylon*, een beroemd Amerikaans high fashion magazine, maar die hadden hun boeking later weer ingetrokken. De eikels.

Terug moeten naar huis en alleen maar castings hebben gedaan, is *killling*. Ik was dus superblij dat er op het laatste moment nog schot in de zaak was gekomen. Het enige minpuntje was het geld geweest dat ik eraan had overgehouden, om precies te zijn nul euro. Mijn oorspronkelijke dagprijs van vijfduizend dollar was niet alleen gekelderd door de devaluatie van de dollar, maar ook bleek in New York voor editorials – een shoot waarin je kleding draagt van verschillende merken – een dagprijs vaak niet te gelden. Je mocht je handjes dichtknijpen als je er een paar honderd dollar voor kreeg. Als je dan ook nog door bijvoorbeeld de huur van het modellenappartement en voorschotten om van te leven in de min staat bij je bureau, bleef er van die paar honderd dollar niks over. Ik wist dat ik me daar niet al te druk over moest maken en ook dat het vast allemaal goed zou komen, maar in Amsterdam woonde ik nog maar net op mezelf. Naast de huur moest ik ook alle andere kosten die een zelfstandig leven met zich meebrengen, kunnen dragen.

‘Als je honger krijgt, kom je maar bij ons eten,’ had mijn vader gezegd.

‘Dan denk ik dat ik elke dag honger heb,’ zei ik.

‘Ik wil geen problemen krijgen met je modellenbureaus, straks overvoer ik je nog.’ Mijn vader had me daarbij zo’n vette knipoog gegeven dat ik alleen daarvan al een kilo had

kunnen aankomen. Maar ik kom niet aan, niet van patat met veel mayonaise en niet van appeltaart met slagroom – laat staan van een dikke, vette knipoog. De afgelopen week had ik al drie keer bij mijn ouders gegeten. Niet omdat ik honger had, maar omdat ik er best aan moest wennen om in mijn eentje te wonen. Mijn beste vriend David, die onder mij woonde en via wie ik deze kamer te pakken had gekregen, was musicaldanser en speelde vaak vijf of zes avondvoorstellingen per week, waardoor hij bijna nooit thuis at. In New York was ik *room-mates* gewend, nu was ik alleen.

Ik stond op, schoof de gordijnen open en kroop weer terug in bed. Met mijn armen onder mijn hoofd gevouwen keek ik naar buiten. Mijn kamer zag uit op een park en vanuit mijn bed had ik uitzicht op een zee van groene boomtoppen. Met een glimlach dacht ik aan Steve, die ik in New York had ontmoet en die een goede vriend was geworden. Steve was een *tree hugger*. Hij zat er niet mee om midden in Central Park zijn armen om een boom heen te slaan en zijn wang ertegenaan te leggen. Ik was er wel eens bij geweest en het zag er zo verleidelijk uit dat ik aan de andere kant mijn armen om de boom en tegelijkertijd om Steves armen had heen geslagen. ‘*A group hug,*’ zei hij, met zo’n tevreden glimlach op zijn gezicht dat ik er zelf ook blij van werd. Ik weet niet of ik hier zo makkelijk een boom een knuffel zou durven geven. In New York kijken ze van zoiets niet zo gauw raar op, in Amsterdam moet je dat nog maar afwachten.

Een zonnestraal piepte tussen de hoge boomkruinen door. Het was prachtig weer. Een paar lijsters floten in

koor – alsof ze mij persoonlijk toezongen. Met een diepe zucht deed ik mijn ogen weer dicht en dacht aan mijn eigen zangkunsten, een paar weken geleden. Het was Steve geweest die me had geïntroduceerd bij een off-off-Broadway musicalgezelschap, waarbij hij een gastoptreden voor me had geregeld. Een poosje daarvoor hadden we elkaar op straat ontmoet, toen ik aan het meezingen was met een nummer op mijn iPod. Hij was spontaan ingevallen. Toen hij me had voorgesteld om koffie te gaan drinken en ik hem over mijn ambities vertelde om misschien nog eens zangeres te worden, had hij me spontaan uitgenodigd voor een gastoptreden. Wat was ik zenuwachtig geweest! Maar ik had het gedaan en ik had me nog nooit zo trots gevoeld. Al helemaal omdat vrijwel het voltallige boekingsteam van Synchrony in de zaal had gezeten. Ze hadden het fantastisch gevonden. En niet alleen zij... Want vlak voordat het zaallicht doofde, had ik ook ineens Jason gespot, prominent op de eerste rij, met een T-shirt aan waarop in koeienletters SHOWTIME! stond. Ik had de sterren van de hemel gezongen. Na de voorstelling waren we met z'n allen de kroeg in gedoken en was ik met Jason meegegaan naar zijn hotel. We hadden nauwelijks een oog dichtgedaan. Pas toen het licht begon te worden, vielen we in slaap. Het afscheid een paar dagen later was moeilijk geweest. *'I will miss you terribly,'* had hij gezegd. 'O, ja? Ik jou niet, hoor, voor jou tien anderen,' maakte ik me er met een grapje van af. Hoewel ik natuurlijk toen al wist hoe vreselijk ik hem zou missen en ik hem nog even extra stevig vasthield.

Intussen waren er twee weken verstreken. Godzijdank

bestond er zoiets als gmail, en hadden we veel gemaïld en gechat.

Plotseling was ik klaarwakker. Ik zorgde eerst voor mijn eerste levensbehoefte – een muzikje – en deed toen mijn laptop aan. Misschien was Jason wel online...